

Συγγραφέας: Μαρία Παπαδοπούλου

Στην πλαγιά ενός βουνού, μπροστά από μια μεγάλη φουντωτή βελανιδιά, ζούσε ένα μικρό λουλούδι. Ηλιάνθη ήταν το όνομά της και της ταίριαζε πολύ γιατί τα πέταλά της ήταν κίτρινα σαν τον ήλιο και η καρδιά της λευκή όπως τα σύννεφα που τρέχουν ξέγνοιαστα στον ουρανό.

Από εκεί ψηλά κοίταζε όλα τα δέντρα στα απέναντι βουνά, το ποτάμι που κυλούσε γοργά στην κοιλάδα, τον όμορφο ουρανό που τότε ήταν ξάστερος και τότε αντάριαζε ...Λες και κουβαλούσε όλα τα δάκρυα και τα χαμόγελα μαζί.

Στεκόταν αγέρωχη και άνοιγε καλά καλά τα πέταλά της, να νιώσει το γλυκό αγέρι για να δροσίζεται το καλοκαίρι. Μα το χειμώνα τα δίπλωνε γιατί κρύωνε πολύ! Και όπως όλοι ξέρουμε, ποτέ, κανένα λουλούδι ,πουθενά ,δε ντύθηκε με πανωφόρι!

Μια μέρα λοιπόν ,το αγέρι φύσηξε τόσο δυνατά που πήρε λίγα από τα σπόρια της και τα σκόρπισε στον αέρα. Απλώθηκαν πρώτα γύρω της παντού και μετά ακούμπησαν στο χώμα και κρύφτηκαν μέσα στις πέτρες. Η Ηλιάνθη κατάλαβε πως σε λίγο καιρό, όλο και κάποιο λουλουδάκι θα γεννιόταν από τα σποράκια της. Γι αυτό παρακαλούσε τα σύννεφα να μαζευτούν και να ρίξουν την πιο σιγανή βροχή τους.

-Ελάτε συννεφάκια μου, φέρτε τις ψιχάλες σας να δροσιστεί η γη! Προσέξτε όμως ,μη βρέξετε με δύναμη! Φοβάμαι πως το πολύ νερό θα πάρει τα σπόρια μου μακριά! Κι εγώ θέλω να δω τα παιδιά μου να μεγαλώνουν!

Έτσι κι έγινε... Δεν πέρασαν παρά μόνο μερικές μέρες κι όλος ο τόπος γύρω της γέμισε με κίτρινα μικρά λουλούδια.

-Εσύ είσαι ο Άρχος γιατί είσαι δυνατός και τα φύλλα σου μοιάζουν με στέμμα...

Εσύ είσαι η Λυγερή γιατί κορμός σου λυγίζεται σε κάθε φύσημα του ανέμου...

Εσύ είσαι η Αρετή γιατί έχεις την πιο λευκή καρδιά από όλα τα παιδιά μου...

Γυρνώντας το κεφάλι της πλάι αριστερά ,βλέπει ένα μικρό μπουμπούκι. Τα φύλλα του ήταν μικρά μα δυνατά ,αλλά το μπουμπούκι του δεν έλεγε ν' ανοίξει. Φαινόταν όμως καθαρά πως τα πέταλά του ήταν λευκά ...και τι περίεργο! Έτσι όπως το κοίταζε της φάνηκε πως κουνιόταν πιο πολύ από όλα τα λουλούδια!

-Εσύ είσαι ο Αστέρης ,φωτεινός σαν τ' αστέρια του ουρανού τις νύχτες!

Και ο καιρός περνούσε... Η Ηλιάνθη έβλεπε τα παιδιά της να μεγαλώνουν, να φουντώνουν! Τα έβλεπε να κάνουν παιχνίδια μεταξύ τους ,να λένε αστεία. Κουβέντιαζαν με τους περαστικούς ,τραγουδούσαν με την πνοή του ανέμου.

Ο Αστέρης όμως ξεχώριζε από όλα τα παιδιά της. Το μπουμπούκι του ίσα που είχε ανοίξει και μετά βίας διέκρινες τα μάτια του. Δεν μίλαγε ποτέ ,δεν έκανε αστεία με τα υπόλοιπα λουλούδια. Μόνο γύριζε το κεφαλάκι του προς τον ήλιο και τον κοιτούσε με τις ώρες... Η Ηλιάνθη του μιλούσε ,τον έπαιρνε αγκαλιά μα εκείνος δεν την κοίταζε ποτέ ,ούτε την ακουμπούσε. Τα αδέρφια του του μιλούσαν κι αυτά ,του γελούσαν ,όμως εκείνος προτιμούσε να κοιτάζει τον ουρανό, τον ήλιο, τα όμορφα σχήματα που έφτιαχναν τα σύννεφα.

Οι ρίζες του ήταν μικρές κι εκείνη φοβόταν τον δυνατό Βοριά και τον παρακαλούσε να μην φυσάει δυνατά μην τυχόν και ξεριζώσει κατά λάθος τον Αστέρη της.

Σε όλους φαινόταν παράξενη η συμπεριφορά του ... σε όλους εκτός απ' τη μαμά του. Τον λάτρευε τον Αστέρη της! Ίσως γιατί ένιωθε τη μοναξιά του, ίσως γιατί ένιωθε ότι την έχει πιο πολύ ανάγκη από όλα τα παιδιά της. Τέντωνε τον κορμό της κι άπλωνε τα φύλλα της για να τον πάρει αγκαλιά. Κι όταν έβρεχε ,σήκωνε τα πέταλά της έτσι ώστε να γίνονται χωνί. Μάζευε το νερό και το έριχνε στις ρίζες του. Για να ανοίξει το μπουμπούκι του καλά, χρειαζόταν φροντίδα ,αγάπη και την πιο ζεστή της έγνοια.

Ο Αστέρης μεγάλωνε και ψήλωνε όμως λέξη δεν είχε βγει από το στόμα του. Μια ζεστή καλοκαιρινή νύχτα που η Ηλιάνθη κοιμόταν βαθιά, είδε το πιο περίεργο όνειρο. Είδε τον Αστέρη με φτερά στην πλάτη να πετάει από πάνω της χαμογελώντας. Η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή, άνοιξε τα μάτια της και τέντωσε το κορμί της για να ξεπιαστεί. Μα καθώς γύρισε το κεφάλι είδε τον Αστέρη στην άκρη του βουνού ,να τρέχει πέρα δώθε προσπαθώντας να πιάσει μια μικρή κουκουβάγια! Μα πώς; Πώς το κάνει αυτό; Πώς κατάφερε να βγάλει τις ρίζες του από το χώμα; Πώς κατάφερε να τρέξει; Κανένα άλλο παιδί της δεν μπορούσε να το κάνει

αυτό αλλά ούτε και η ίδια. Τα λουλούδια είναι ριζωμένα βαθιά στη γη και δεν μπορούν να περπατήσουν...

-Αστέρινη!!!! Μην τρέχεις κοντά στον γκρεμό!!!! Πρόσεχε ψυχή μου!!!!

Μα εκείνος δεν την άκουγε...

Με τον καιρό ο Αστέρης δεν έτρεχε πια μόνο τις νύχτες αλλά όλη μέρα! Έκανε κύκλους γύρω από τον εαυτό του ,ανοιγόκλεινε τα φύλλα του λες και ήταν φτερά, λες και προσπαθούσε να πετάξει!

-Μαμά, ο Αστέρης είναι διαφορετικός από εμάς ,έλεγαν τα παιδιά της. Γιατί φέρεται έτσι; Γιατί γυρνάει γύρω γύρω; Γιατί τρέχει συνέχεια; Δεν μοιάζει με κανένα άλλο λουλούδι!

-Σε όλη τη γη... όσο πολύ κι αν ψάξετε... δεν υπάρχει κανένα λουλούδι ίδιο μ' άλλο! Είμαστε ΟΛΟΙ διαφορετικοί! Και νομίζω πως αυτό ακριβώς κάνει τον κάθε έναν από εμάς τόσο όμορφο, τόσο μοναδικό!

Εσύ Λυγερή μου έχεις τον πιο λυγρό κορμό... όταν φυσάει ο άνεμος ,έτσι όπως κουνιέται το κορμί σου φαίνεται σαν να χορεύεις. Δεν ξέρεις όμως να λες αστεία!

Εσύ Αρετή μου έχεις την πιο λευκή καρδιά... κι όταν τραγουδάς όλα τα λουλούδια ταξιδεύουνε με τη φωνή σου. Δεν ξέρεις όμως να χορεύεις!

Εσύ Άρχο μου είσαι γεννημένος αρχηγός, θαρραλέος ,πρώτος ανάμεσα στους πρώτους. Αλλά δεν έμαθες ποτέ να χάνεις!

Βλέπετε λοιπόν; Όλοι είμαστε διαφορετικοί και για να το πω ακόμη πιο σωστά όλοι είμαστε μοναδικοί!

-Ναι, αλλά ο Αστέρης όλο τρέχει και κάνει τρέλες.. είπε ο Άρχος.

-Έχετε δει ποτέ λουλούδι να τρέχει;

-Όχι ...είπαν όλα μαζί με μια φωνή.

-Ο Αστέρης μας, παιδιά μου, έχει γεννηθεί ελεύθερος! Έχει κάνει τις ρίζες του πόδια και μπορεί και πηγαίνει όπου λαχταρά η ψυχή του! Και μπορεί να μη μιλάει αλλά μας ακούει όλους!

Περνούσε ο καιρός γοργά, έτρεχε κι αυτός μαζί με τα σύννεφα, κύλαγε σαν τη βροχή. Ποτέ, κανείς δεν κατάφερε να τον σταματήσει. Ότι κι αν γινόταν, αυτός κοιτούσε τη δουλειά του...

Ο Άρχος ,η Αρετή και η Λυγερή ακόμη κοίταζαν τον Αστέρη παράξενα. Ψιθύριζαν μεταξύ τους κι έλεγαν πόσο διαφορετικός είναι. Λίγο λίγο σταμάτησαν πια να του μιλούν. Έτσι κι αλλιώς ,δεν τους απάντησε ποτέ...

Ο Αστέρης όμως άκουγε... άκουγε όλα όσα έλεγαν γι αυτόν. Μα δεν μπορούσε να μιλήσει ,δεν μπορούσε να τους πει ότι οι λέξεις τους τον πονάνε! Ήθελε να φωνάξει δυνατά ,ήθελε να τους πει ότι τους αγαπάει, ότι θέλει να τους πάρει αγκαλιά... Φοβόταν όμως τα βλέμματά τους και γι αυτό χαμήλωνε τα μάτια. Κάθε μέρα που περνούσε ένιωθε όλο και πιο θυμωμένος, όλο και πιο μόνος. Κι έτσι έτρεχε όλο και πιο πολύ και σιγά σιγά άρχισε να φωνάζει και να κλαίει.

Κανείς δεν μπορούσε να τον καταλάβει, κανείς εκτός απ' τη μαμά του. Ένιωθε την αγάπη να ξεχειλίζει από τα μάτια της , τον ζέσταινε η έγνοια και η φροντίδα της. Ήθελε να της πει όλες τις λέξεις που είχε ακούσει ως τώρα ,ήθελε να της πει ότι μόνο κοντά της ένιωθε ασφαλής!

Πήρε λοιπόν την απόφαση να την πάρει αγκαλιά!!! Άρχισε να κουρνιαρίζει κάθε νύχτα στην ποδιά της. Την αγκάλιαζε σφιχτά σφιχτά , τόσο σφιχτά που η Ηλιάνθη ένιωθε να της κόβεται η ανάσα! Πόσο μεγάλη ήταν η χαρά της! Περίμενε πολύ καιρό να δει τον Αστέρη να σηκώνει το βλέμμα του , να δει το χρώμα των ματιών του! Κι εκεί λουσμένη με το φως του φεγγαριού δάκρυζε απ' τη χαρά της...

Έφτιαξε λοιπόν το πιο γλυκό τραγούδι για να τραγουδάει στον Αστέρη της τις νύχτες. Νανούρισμα βγαλμένο απ' την ψυχή....

« Κοιμήσου Αστέρη μου , κοιμήσου άγγελέ μου

Κι εγώ θα φέρω εδώ , στα πόδια σου , όλες τις λέξεις να διαλέξεις...

Να βρεις τον τρόπο να μου πεις αυτά που ονειρεύεσαι....

Κοιμήσου Αστέρη μου , κοιμήσου θησαυρέ μου

Μα όταν θα τρέχεις μακριά, πάρε τα μάτια μου κοντά σου!

Πόσο όμορφη θα ‘ναι η ζωή μέσα από τη ματιά σου...»

Δάκρυσε το Φεγγάρι , δακρύσαν και τ’ Αστέρια ,δάκρυσε κι η Βελανιδιά που έστεκε κοντά.
Κάθε βράδυ τραγουδούσαν όλοι μαζί το νανούρισμα της Ηλιάνθης στον Αστέρη. Κι η καρδιά
του γέμιζε με αγάπη , με δύναμη!

Ο Αστέρης σιγά σιγά έμαθε να τραγουδάει μαζί τους... τραγουδούσε και τα μάτια του
ακτινοβολούσαν φως! Και μια νύχτα ,λίγο πιο φωτεινή από τις άλλες ,έσκυψε πάνω στη μαμά
του και της ψιθύρισε γλυκά στο αυτί....

-Σ’ αγαπάω μαμά!!!

Και το μπουμπούκι του άνοιξε διάπλατα , τόσο που φάνηκε το χαμόγελό του!

Αν δείτε ποτέ λουλούδι να τρέχει... αν ακούσετε τη νύχτα το νανούρισμα του Αστέρη
, τραγουδήστε κι εσείς! Πείτε σε όλα τα πλάσματα στη γη ,πως διαφορετικοί είμαστε όλοι! Κι
όταν το πουν πολλοί μαζί ,τότε θα φτιάξουμε έναν κόσμο όπου όλοι θα είναι μοναδικοί
,όμορφοι στα μάτια όλων!

Πόσο θα ήθελα να είχα τη φωνή του φεγγαριού... να του δώσω λίγη σκόνη μαγική...
Και κάθε που βλέπει ένα λουλούδι να τρέχει μες στην νύχτα , να δίνει μια με το ραβδί του και
να φτιάχνει τον κόσμο γύρω του! Μέχρι να ανοίξουν όλα τα κλειστά μπουμπούκια αυτού του
κόσμου!!!

Όμως εγώ μαγεία δεν κρατώ...

Ούτε τη γλώσσα του φεγγαριού μιλώ...

Ας γίνει η αγάπη όλων , μαγικό ραβδί...

Και η ζωή , σαν παραμύθι....

SUPPORTED BY

PARTNERS

LED BY

